

בתי המשפט

ב"ש 10303/07

בבית המשפט המחוזי בירושלים

לפני: כב' השופט משה רביד

בעניין: היועץ המשפטי לממשלה

המבקש

באמצעות פרקליטות המדינה
עוה"ד נילי גסר ומרטין-מזל הרשקוביץ

נגד

אברהם בן יצחק מונדרוביץ, ת"ז 008878837

המשיב

ע"י ב"כ עו"ד איתן מעוז

החלטה

1. המבקש הגיש עתירה להכריז על המשיב כבר הסגרה לארצות הברית, ובמקביל הגיש הבקשה דן לעצור את המשיב עד מתן החלטה בעתירה.

העובדות וההליכים

2. ביום 14.2.1985 הוגש לבית המשפט העליון של מחוז קינגס בניו יורק כתב אישום נגד המשיב שאושר על ידי חבר מושבעים גדול. כתב האישום כולל 5 אישומים בגין מעשי סדום מדרגה ראשונה, עבירות לפי סעיף 130.50 של החוק הפלילי של ניו יורק, 8 אישומים בגין התעללות מינית מדרגה ראשונה, עבירות לפי סעיף 130.65 של החוק הפלילי של ניו יורק ואישום אחד בגין סיכון רווחתו של קטין, עבירה לפי סעיף 260.10 של החוק הפלילי של ניו יורק. על-פי בקשת ההסגרה ובקשת המעצר מיום 15.2.1985 הורה בית המשפט העליון של מחוז קינגס בניו יורק על מעצר המשיב. צו המעצר, שעודנו בתוקף לטענת המבקש, הוצא על יסוד כתב האישום שהוגש נגד המשיב.

המשיב נמלט לישראל ביום 12.11.1984 בסמוך לפתיחת החקירה הפלילית נגדו על-ידי משטרת ניו יורק ובטרם הוגש נגדו כתב האישום.

הבקשה להסגרה הוגשה על-ידי משטרת ארצות הברית ביום 5:9.2007, הואיל ועד לחודש ינואר 2007, על-פי נוסח האמנה שהייתה עד אז בתוקף בין ארצות הברית לישראל, לא היה ניתן להסגיר את המשיב בגין העבירות המיוחסות לו. לאחר

בתי המשפט

ב"ש 10303/07

בבית המשפט המחוזי בירושלים

לפני: כב' השופט משה רביד

הגשת הבקשה להסגרה, נעצר המשיב ביום 16.11.2007 ומעצרו הוארך מספר פעמים עד להגשת הבקשה לפניי.

תמצית טענות המבקש

3. בגין העבירות בהן מבוקש המשיב בארצות הברית, הוא צפוי, אם יוסגר ויורשע, לעונש של עד 25 שנות מאסר בפועל בגין עבירה של מעשה סדום מדרגה ראשונה, עונש של עד 7 שנות מאסר בגין עבירה של התעללות מינית מדרגה ראשונה ועונש של עד שנת מאסר בפועל בגין עבירה של סיכון רווחתו של קטין. לדעת ב"כ המבקש, בנסיבות אלה, קיים חשש ממשי כי אם המשיב לא ייעצר במסגרת הליכי ההסגרה, הוא יימלט מאימת הדין. המשיב אף הוכיח את שאיפתו להימלט כאמור, בבריחתו מארצות הברית ואי חזרתו לשם להישפט בגין העבירות המיוחסות לו, במשך למעלה מעשרים שנה. לפיכך, קיים בענייניו יותר מחשש ממשי להימלטות נוספת כאמור של המשיב.

יתרה מזאת, חומרת עבירות המין המיוחסות למשיב בארצות הברית, טיבן, והעובדה שנעברו נגד קטינים, מצביעות על מסוכנותו של המשיב ומצדיקות מעצרו עד תום ההליכים אף לפי דיני המעצר הפנימיים בישראל (סעיף 21(א)(1)(ב) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996 (להלן - "חוק המעצרים").

עילת מעצר נוספת המיוחדת לדיני ההסגרה היא כי בדיון בבקשה למעצר עד להחלטה בבקשה להסגרה, על בית משפט להביא בחשבון שיקולים נוספים הייחודיים להליך ההסגרה. בין היתר, כי על ישראל לעמוד בהתחייבויותיה הבינלאומיות שנטלה על עצמה כלפי ארצות הברית באמנת ההסגרה, להבטיח את הסגרתו של המשיב אליה.

תמצית טענות המשיב

4. ב"כ המשיב העלה טענות רבות נגד מעצרו של המשיב עד למתן החלטה בבקשת ההסגרה. ברם, בתום שמיעת טענותיו בישיבה שהתקיימה ביום 12.12.2007, ביקשני כי אמתין עם מתן החלטה עד להודעה אחרת מטעמו. ביום 24.12.2007

בתי המשפט

ב"ש 10303/07

בית המשפט המחוזי בירושלים

לפני: כב' השופט משה רביז

הודיע ב"כ המשיב, כי הוא מצמצם את טענותיו, ככל שהן נוגעות לבקשה שבפני, רק לטענה כי יש לשחרר את המשיב לחלופת מעצר עד לתום הליכי ההסגרה נגדו, וכי הוא איננו עומד על הטענה בדבר העדר עילת מעצר. ב"כ המשיב הוסיף וציין, כי כפועל יוצא, בית המשפט אינו נדרש להכריע בשאלה האם חלה התיישנות על האישומים שביסוד בקשת ההסגרה.

בישיבה שהתקיימה ביום 27.12.2007 הציע ב"כ המשיב שני ערבים, האחד, הרב זילברשטיין מאיר, הרב של חסידות גור בערים ירושלים, בית שמש, והשני, עו"ד קמינסקי יעקב.

תסקיר שירות המבחן

5. בהתאם להחלטת בית משפט השלום בירושלים בתיק ב"ש 11944/07, הגיש שירות המבחן, ביום 10.12.2007, תסקיר מעצר בעניינו של המשיב. שירות המבחן העריך, כי חייו של המשיב בישראל וכל התנהלותו עד כה נועדו להימנע ממיצוי ההליך המשפטי המתנהל נגדו. שירות המבחן התרשם כי על רקע אישיותו ואפי החשדות נגדו, אין ביכולת המשיב להתמודד באופן רציונאלי עם ההליך המשפטי הצפוי לו. שירות המבחן הוסיף והעריך, כי על רקע הכחשת המשיב ובהתחשב בכך שבמהלך חייו בישראל לא הוגשו נגדו בגין עבירות מין, מלבד תיק פלילי שנפתח ביום 14.5.2007 (פ"א 5034/07 יאח"ה), אין ביכולת שירות המבחן לקבוע האם קיימת עדיין רמת סיכון בתחום התנהגותו המינית של המשיב. שירות המבחן העריך, כי על רקע התנהלות המשיב בחקירה נגדו בשנות השמונים, המשיב ינקוט כל אמצעי שברשותו על מנת להימנע מהסגרה ומההליך המשפטי.

לפיכך, קבע שירות המבחן כי אין ביזו המלצה לחלופת מעצר בעניינו של המשיב. להערכתו, גם איזוק אלקטרוני, המתריע על יציאת אדם מתחומי מעצר הבית, לא יאיין מסוכנות במקרה זה והחשש הימלטות מחדין. שירות המבחן ביקש, כי בהחלטת בית המשפט תהא התייחסות לצורך בשמירה והגנה על המשיב מפני פגיעה בעצמו בעת היותו עצור.

6. בהתאם להחלטת מיום 27.12.2007, הגיש שירות המבחן, ביום 8.1.2008, תסקיר מעצר משלים בעניינו של המשיב. שירות המבחן חזר על הערכתו בתסקיר הקודם,

בתי המשפט

ב"ש 10303/07

בבית המשפט המחוזי בירושלים

לפני: כב' השופט משה רביד

לפיה המשיב חוותה את ההליך המשפטי נגדו כעלילה וכאיום על שלומו ושלומו משפחתו, וכי הוא ינקוט בכל אמצעי שברשותו על מנת להימנע מהסגרה ומההליך המשפטי. לפיכך, קבע שירות המבחן, כי הוא אינו בא בהמלצה לשחרור המשיב לחלופת מעצר.

דיון

7. הגישה הרווחת בפסיקה היא, כי בדיון בבקשה למעצרו של אדם המיועד להסגרה עד מתן החלטה בבקשה כאמור, יבחן בית המשפט השיקולים המנחים בהליכי מעצר "רגילים" ועל אלו יוסיף השיקול המיוחד, שעניינו מחויבותה של מדינת ישראל כלפי המדינה המבקשת את ביצוע ההסגרה. שיקול אחרון זה היו שיקול נכבד, אשר יכול שיהא בו כדי להביא למעצרו של אדם במסגרת הליך ההסגרה, אף אם בנסיבות אחרות לא היתה הצדקה למעצרו. כך, למשל, דברי השופט א' ברק, כתוארו אז, בב"ש 67/80 דב אורנשטיין נ' מדינת ישראל, פ"ד לד(3), 500 (1980), בקובעו בעמוד 503 לאמור:

"לדעתי, מחייב השימוש בסמכות הקבועה בסעיף 5 לחוק ההסגרה התחשבות מיוחדת במאטריה ההסגרתית, באופן שלעיתים יהא מקום לעצור מבוקש על פי הוראת סעיף 5 לחוק ההסגרה, גם אם על פי דיני המעצר הכלליים החלים לענין חשוד או נאשם המובא לדיון בישראל, היה מקום לשחררו. המאפיין את המאטריה ההסגרתית הוא כי עניינה אינו בקביעת אשמתו או חפותו של המבוקש, אלא בביצוע התחייבותה הבינלאומית של מדינת ישראל להסגיר למדינה המבקשת מבוקש שהוא 'בר הסגרה'."

בבש"פ 5648/92 אדי אנטר נ' מדינת ישראל, פ"ד מו(5) 493 עמוד 496 (1992), אומר השופט ת' אור את הדברים הבאים:

"קיומה של התחייבות הנסמכת על אמנת הסגרה למסור, בסופו של ההליך, את המבוקש לידיה של המדינה המבקשת שהוא נתון במשמורת, מחוזה שיקול מעצר המיוחד להליכי ההסגרה לעומת ההליך הפלילי הרגיל, אשר יש בו, לעיתים, כדי להכריע את הכף לכיוון מעצרו של העורר, גם מקום שניתן היה להסתפק באמצעי דראסטי פחות על פי דיני המעצר הרגילים."

בתי המשפט

ב"ש 10303/07

בבית המשפט המחוזי בירושלים

לפני: כב' השופט משה רביד

(ראו גם, בש"פ 4422/03 יצחק כהן נ' היועץ המשפטי לממשלה, לא פורסם (2003)).

עוד נקבע בפסיקה, כי מי שמתנהלים נגדו הליכי הסגרה, ישוחרר לחלופת מעצר רק במקרים חריגים וכי השחרור לחלופת מעצר מהווה צעד "נדיר ביותר" (ראו, בש"פ 5448/05 אפי כהן נ' מדינת ישראל, טרם פורסם (2005); בש"פ 5704/95 אלון ליבקינד נ' היועץ המשפטי לממשלה, לא פורסם (1995)).

8. לא נעלמה מעיניי החלטה שנתן השופט אי לוי בבש"פ 3974/07 אלכסנדר פרצוב נ' היועץ המשפטי לממשלה, טרם פורסם (2007), במסגרתה הביע דעתו, כי יש לערוך מאזן ערכים, על פיו ייקבע האם יש מקום לחלופת מעצר. במסגרת עריכת מאזן אינטרסים זה, יש להביא בחשבון, בין היתר, זכותו החוקתית של אדם לחירות, כאמור בהוראת סעיף 5 לחוק יסוד: כבוד האדם וחירותו ולאור האמור בהוראת סעיף 21(ב)(1) לחוק המעצרים. לפיכך, קבע השופט אי לוי, כי במאזן האינטרסים הכולל, גם במקרה של הסגרה, הכלל הוא כי מקום בו ניתן להימנע ממעצר, יש לעשות כן. דבריו מובאים כלשונם:

"אף בסוגיית המעצר בטרם הסגרה, הכלל הוא כי מקום בו ניתן להימנע ממעצר יש לעשות כן, תוך הבטחתן של התכליות המבוקשות באמצעים אחרים, פוגעניים פחות. זאת, בלא תלות בטיבם או במידת חומרתם - לשחם לעצמם - של המעשים המיוחסים לאדם במדינה המבקשת".

יחד עם זאת, לאחר שקלא וטריא, החליט השופט אי לוי, כי בנסיבות אותו מקרה, בו הואשם העורר בעבירת רצח, יש לדחות הערער כנגד החלטת בית משפט קמא להורות על מעצר העורר עד מתן החלטה בבקשת ההסגרה. השופט אי לוי קבע, כי די בעבירה בה מואשם העורר כדי להקים חזקת מסוכנות, אשר לשם הפרכתה דרושים טעמים מיוחדים בצירוף החשש הנלווה בהליכי ההסגרה, מעצם טבעם, להימלטות מן הדין. חרף העובדה, כי העורר באותו מקרה עזב את מדינת אוקראינה לפני שהיה מבוקש בה, קבע בית המשפט כי קם חשש של ממש, כי העורר ינצל את שחרורו מן המעצר לשם הימלטות מן הדין, והדבר יפגע לא רק ביכולת לברר את שאלת האשמה אלא גם בתפקיד המוטל על מדינת ישראל מכוח מחויבותה הבינלאומית מכוחה של אמנת ההסגרה שבינה לבין אוקראינה.

בתי המשפט

ב"ש 10303/07

בית המשפט המחוזי בירושלים

לפני: כב' השופט משה רביד

בדעה זו תומך גם השופט יי טירקל, כפי שביטאה בבש"פ 9336/01 יצחק כהן נ' היועץ המשפטי לממשלה, פ"ד נו (2) 289, עמוד 295 (2001), בסכמו לאמור:

"חלו אפוא תמורות בגישתם של בתי המשפט לחוק ההסגרה מאז בא לעולמו של המשפט הישראלי. היחס בין משקלו של המעצר - שבעבר הכריע, כמעט, כל שיקול אחר - לבין משקלו של חלופות מעצר אפשריות השתנה מאז חקיקתם של חוק יסוד: כבוד האדם וחירותו וחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), תשנ"ו-1996. נקודת האיזון עברה, באיטיות ובהדרגה, ממקומה הקודם והכף נוטה יותר מבעבר לכיוון החירות ממעצר. שינוי זה מחייב קריאה שונה של הוראות חוק ההסגרה."

9. בענייננו, אילו היה המשיב עומד לדין בישראל, יש להניח כי לאור חומרת העבירות בהן מואשם המשיב, בית משפט בישראל היה מורה על מעצרו עד תום ההליכים נגדו, שכן במקרה זה קיים חשש מובנה, כמעט ודאי, כי יהא למשיב תמריץ להימלט מאימת הדין בשל העונשים החמורים שעלול בית משפט להטיל עליו אם יורשע בדין (סעיף 21(א)(1)(א) לחוק המעצרים (השוו, בש"פ 9799/05 מוחמד אל עוקה נ' מדינת ישראל, לא פורסם (2005); בש"פ 544/06 מדינת ישראל נ' ארתור בסטיקאר, טרם פורסם (2006)). בשחרור לחלופת מעצר נותן בית המשפט אמון במי ששחרר. אך באין אמון - אין שחרור. עמדה על כך השופטת ברלינר בבש"פ 9854/06 יוסי עטיאש נ' מדינת ישראל (2006), באומרה:

"בבסיסו, שחרור בערובה הוא מעין חוזה אמון בין המשוחרר לבין בית המשפט. המשוחרר מתחייב לכך שיעמוד בתנאים ובית המשפט, בהנחה שהוא נותן בו אמון - מורה על שחררו. כל האמצעים הנוספים, יהיו אלו מפקחים בשך ודם או איזוק אלקטרוני, אינם אלא חישוקים שנועדו להבטיח את קיומו של החוזה, אולם אינם יכולים להוות את בסיסו. מקום שבסיס זה אינו קיים, גם איזוק אלקטרוני לא יהווה מענה."

10. בנוסף, יש לזכור כי בנסיבות המקרה דנן יש גם ליתן הדעת למחויבותה הבינלאומית של ישראל לדאוג להסגרתו של המשיב על מנת שיישפט בארצות הברית על העבירות המיוחסות לו בכתב האישום. לשיקול של מסוכנותו של המשיב יש ליתן משקל קטן יותר, לאור חלוף הזמן - עשרים ושלוש שנים מאז

בתי המשפט

ב"ש 10303/07

בבית המשפט המחוזי בירושלים

לפני: כב' השופט משה רביד

בוצעו לכאורה העבירות - והעדר ראיה כי גם בישראל חזר המשיב לסורו והוא ממשיך לפגוע בקטינים.

יפים בהקשר דנא דבריו של השופט אי לוי בבש"פ 3974/07, לעיל, בקובעו לאמור:

"באשר לחשש, הנלווה להליכי ההסגרה מעצם טבעם, מפני הימלטות מן הדין הרי אמנם, כפי שהטעים העורך, הוא לא נמלט מאוקראינה, כי אם עלה לישראל זמן ממושך לאחר שמעשה הרצח בוצע. ברם, עד לאחרונה לא הונפה חרב האישום הפלילי מעל ראשו של העורך, וכיום, משברור לו כי הוא מבוקש באותה מדינה, קם חשש של ממש כי ינצל את שחרור מעצר לצורך מילוט מן הדין. דבר זה עלול לפגוע לא רק ביכולת לברר את שאלת האשמה, אלא גם בתפקיד המוטל על מדינת ישראל מכוח מחויבותה הבין-לאומית מכוחה של אמנת ההסגרה שבינה לבין אוקראינה. בנסיבות אלו, מתקשה אני לחשוב על חלופת מעצר, וודאי נכון הדבר לזו שהציע העורך - מעצר בבית חברים, שיש בה כדי לאיין את מסוכנותו".

על יסוד הסיכון, ראו גם בש"פ 3899/95 מדינת ישראל נ' ג'מאל, פ"ד מט (3), 164, עמוד 168 (1995), שם קבע השופט זמיר כדלהלן: "חוק היסוד אינו מצווה עלינו לכבד רק את חירותו של אדם, לרבות נאשם, אלא הוא מחייב אותנו להגן גם על זכויות אחרות של אנשים אחרים, שנעשו או שעלולים להיעשות קורבנות של נאשמים".

11. לאחר שהתחבטתי לא מעט בשאלה האם יש לשחרר את המשיב לחלופת מעצר, הגעתי לכלל מסקנה, כי אין לעשות כן, הואיל וסבורני כי הערבים יאלצו לעמוד בפני דילמה שאינה פשוטה. למה ירמוזן מילי - במשפט העברי מתגוששות שתי גישות:

האחת, לפיה יש להסגיר לידי מדינות אחרות יהודי שנמלט מאימת הדין, גישה אשר הטיב לבטאה השופט אלון כתוארו אז בבג"ץ 852/86 ח"כ שולמית אלוני נ' שר המשפטים, פ"ד מא(2) 1, 77 ואילך (1987). לדידו, לאחר סקירת המשפט העברי, ניתן ליתן אמון בשלטון הנוכרי ובבתי המשפט שלו, כאשר נדרשת הסגרת היהודים לבתי המשפט של השלטון הזר, וזאת מכוח העיקרון של דינא דמלכותא דינא או כדי לקיים את העיקרון של "ובערת הרע מקרבך" (ראו גם מאמריו דיני הסגרה במשפט העברי תחומין ח' עמוד 263 וביסוס המערכת המשפטית על

בתי המשפט

ב"ש 10303/07

בבית המשפט המחוזי בירושלים

לפני: כב' השופט משה רביד

התורה, שם, עמוד 304 (תשמ"ז), ואת החלטתו המקיפה של חברי השופט דרורי בב"ש (ירושלים) 4024/05 היועץ המשפטי לממשלה נ' זאב דזנשטיין, לא פורסם (2005).

השניה, אשר ככל הנראה מקובלת על המשיב וחברי קהילתו, לפיה אסור להסגיר יהודי לערכאות של גויים, בכפוף לחריגים וכי יש לשפוט את המשיב בישראל. לדעת פוסקים אלה דינא דמלכותא דינא אינו חל בישראל וכי המקורות שעליהם מסתמך השופט אלון המתירים שיפוט בפני ערכאות של מדינות אחרות נאמרו מחשש הצנזורה ומצווה לשפוט עבריינים בישראל ולא להסגירם (הרב שאול ישראלי הסגרת עברייני לשיפוט זר, תחומין, שם, עמוד 287; הרב דוד יהודה בלייך הסגרת פושע לעם נוכרי, תחומין, שם, עמוד 297).

12. חושש אני, כי חרף הערבויות שמציעים הערבים, ייתכן שיקשה עליהם לעמוד בפיתוי שלא לסייע למשיב להימלט מאימת הדין ובכך למנוע את הסגרתו ושפיטתו שלא בידי בני ברית. בכך תסוכל האפשרות להעמיד את המשיב לדין ואת התחייבותה של ישראל כלפי ארצות הברית באמנת ההסגרה, להסגיר אליה המשיב, אם יוחלט כי הינו בר הסגרה. על כך יש להוסיף, כי גם בתסקיר מעצר משלים שניתן בעניינו של המבקש ביום 8.1.2008, כאמור, ובהתייחס לערבים המוצעים לעיל, חזר שירות המבחן על הערכתו, לפיה המשיב ינקוט בכל אמצעי שברשותו על מנת להימנע מהסגרה ומהליך משפטי, ולפיכך, לא המליץ לשחררו לחלופת מעצר. צדק שירות המבחן בקביעתו, כי גם איזוק אלקטרוני לא ימנע מהמשיב להימלט מהעונש הכבד שלו הוא צפוי, בהנחה שיורשע בדין (בש"פ 9854/06, שם).

13. לאור האמור, אני מורה על מעצרו של המשיב עד מתן החלטה בעתירה להורות על המשיב כבר הסגרה.

ניתנה היום, ז' בשבט, תשס"ח (14 בינואר 2008), במעמד הצדדים.